

Чудната гъдулка

Въ единъ балкански градецъ живѣлъ беденъ момъкъ дърводѣлецъ. Той си нѣмалъ нийде никого. Когато баща му умрѣлъ, оставилъ му само единъ дърводѣлски тезгяхъ, брадва, ренде и трионъ. Съ тѣзи съчива момъкътъ си насѣкълъ дръвца отъ гората, нацепилъ ги и започналъ да ги рендосва, тѣй както правѣлъ нѣкога и баща му.

Работилничката му била тѣсна, склупена. Вжтре човѣкъ трѣбвало да стои наведенъ, за да не опре съ глава тавана. Но това не смущавало трудолюбивия момъкъ. Щомъ пукнѣла зора, той грабвалъ рендето въ якитѣ сирѣце, и скоро започвали да хвъркатъ златисти пеперуди — талашъ, завъртвали се въ стаицата и падали върху пода, покритъ съ тъмно-

кафяви стърготини. Презъ малкото прозорче прониквало слънцето, топло засмѣно, и това било цѣло щастие за момъка, който си пѣлъ и подсвиркалъ...

— На кое отгоре се весели той? — питали се съседитѣ, грънчарътъ и майсторътъ на гаванки и захлупци. — Нѣма, дето се рекло, риза на гърба си, а цѣлъ день пѣе и си подсвирква!...

— Азъ зная, защо е толкова веселъ, — обаждалъ се на тѣзи думи единъ другъ съседъ, мръсенъ и дрипавъ човѣкъ, който цѣлъ день прекарвалъ въ блаженно спокойствие предъ вратата на кжщата си, безъ да помисля за работа. — Този хубостникъ пѣе, само за да го чуе дъщеря ми, ама тя не е момиче за такъвъ голтакъ... Като продамъ тритѣ гждулки,